

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη, κωλυομένου του Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου Γεωργίου Σακκά, Γεώργιο Κοντό, Αβροκόμη Θούα, Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου και Γεώργιο Αποστολάκη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 9 Οκτωβρίου 2017, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρα Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αναρρεσείουσας: Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία "...", και το διακριτικό τίτλο "...", που εδρεύει στη ... και εκπροσωπείται νόμιμα, εκπροσωπήθηκε δε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Χαρίκλεια Απαλαγάκη, με δόλωση του άρθρου 242 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ.

Της αναρρεσίβλητης: Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία "...", που εδρεύει στο ... Ιαπωνίας και εκπροσωπείται νόμιμα, εκπροσωπήθηκε δε από τους πληρεξουσίου δικηγόρους της: 1) Μαρία Κιλιμίρη, 2) Εμμανουήλ Μεταάκη και 3) Κωνσταντίνο Πολυζωγόπουλο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 21-5-2012 αγωγή της ήδη αναρρεσίβλητης, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 3873/2014 του ίδιου Δικαστηρίου και 388/2015 του Μονομελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης. Την ανάρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναρρεσείουσα με την από 1-12-2015 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πιάκιν, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Γεώργιος Αποστολάκης ανέγνωσε την από 18-9-2017 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης. Οι πληρεξούσιοι της αναρρεσίβλητης ζήτησαν την απόρριψη της αίτησης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η ανεπάρκεια των πραγματικών περιστάτικών, που συγκροτούν την ιστορική βάση της αγωγής ή της ένστασης, χαρακτηρίζεται ως νομική αοριστία και ελέγχεται με τον αναφετικό λόγο από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ ως παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου,

δικαιώμάτq της. Ζήτησε δε να υποχρεωθεί η εναγομένη να άρει την προσβολή (με την απόσυρση των προϊόντων, που φέρουν το σήμα της), καθώς και να την παραλείψει στο μέλλον. Με το περιεχόμενο και το αίτημα αυτό η αγωγή κρίνεται ορισμένη, καθόσον τα διαλαμβανόμενα στο δικόγραφο της περιστάτικά, αληθή υποτιθέμενα, αρκούν για να θεμελιώσουν τη σχετική αξίωση της αναρρεσίβλητης. Τούτο δε διότι η διαπίστωση του κρίσιμου (για τη διατύπωση του διατακτικού της απόφασης) γεγονότος, ποία ακριβώς ανταλλακτικά κατασκευής της αναρρεσίβλητης εμπορευόταν στη Ελλάδα χωρίς δικαίωμα η αναρρεσείουσα, μπορούσε να συμπληρωθεί από τις αποδείξεις, όπως και συμπληρώθηκε και γι' αυτό η παρασχεθείσα δικαστική προστασία περιορίσθηκε στα μπουζί μοτοσυκετών ... τα οποία πάντως περιλαμβάνονταν στην ευρύτερη κατηγορία των προϊόντων κλάσης 12 που αφορούσε το αγωγικό αίτημα. Επομένως, το Εφετείο, το οποίο επικυρώνοντας την πρωτόδικη απόφαση, απέρριψε το σχετικό περί αοριστίας λόγο της εφέσεως της αναρρεσείουσας, δεν ενήργησε παρά το νόμο και ορθά δεν κήρυξε απαράδεκτο. Ούτε πάλι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, συνακόλουθα και το Εφετείο που επικύρωσε την απόφασή του, έλαβε υπόψη -για τη διατύπωση του διατακτικού του- πράγματα που δεν προτάθηκαν και συγκεκριμένα ότι η προσβολή αφορούσε αποκλειστικά τα μπουζί. Επομένως ο λόγος αυτός ανάρεσης κατά το πρώτο μέρος του είναι αβάσιμος.

Από τις διατάξεις των άρθρων 1,4, 9,14, 95, 98,101 και 102 του Κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου της 26.2.2009 "Για το κοινοτικό σήμα" εφεξής Κανονισμός με τον οποίο κωδικοποιήθηκε και καταργήθηκε ο Κανονισμός (ΕΚ) 40/1994 του Συμβουλίου της 20.12.1993 και ο οποίος (Καν. 207/2009) εφαρμόζεται στον κρίσιμο για την ένδικη υπόθεση χρόνο, έχοντας άμεση εφαρμογή αποτελώντας μέρος του εφαρμοστέου ημεδαπού εσωτερικού δικαίου (άρθρο 249 §5 1, 2 ΣυνθΕΚ), καθώς και από τις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 4, 18 και 26 του ν. 2239/1994, με τον οποίο μεταφέρθηκε στην ελληνική έννομη τάξη η Οδηγία 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 21ης Δεκεμβρίου 1988 για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (η οποία έχει ήδη καταργηθεί από την κωδικοποιητική Οδηγία 2008/95/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ης Οκτωβρίου 2008), όπως ίσχυαν πριν από την κατάργησή τους με τον ν. 4072/2012, συνάγεται ότι η προστασία, που παρέχεται στον δικαιούχο κοινοτικού σήματος, κατ' άρθρο 9 του Κανονισμού, και στο δικαίωχο εθνικού ή αλλοδαπού σήματος, υπό την προϋπόθεση ότι έχει προηγηθεί κατάθεση του σήματος αυτού στην Ελλάδα κατά τα άρθρα 18 § 3 και 26 § 1 ν. 2239/1994, έχει ως σκοπό τη διασφάλιση της βασικής και ουσιάδους λειτουργίας του σήματος ως σημείου προέλευσης, ήτοι να εγγυάται στον καταναλωτή ή τον τελικό χρήστη την ταυτότητα προέλευσης του φέροντος αυτό (σήμα) προϊόντος ή υπηρεσίας, παρέχοντας σε εκείνον τη δυνατότητα να διακρίνει, χωρίς κίνδυνο σύγχυσης, το εν λόγω προϊόν ή υπηρεσία από εκείνα άλλης προέλευσης, προκειμένου δε να μπορεί το σήμα να επιτελεί τη λειτουργία του ως ουσιάδους στοιχείου του συστήματος ανόθευτου ανταγωνισμού, που επιδιώκει να καθιερώσει η Συνθήκη ΕΚ (ήδη ΣΛΕΕ), πρέπει να παρέχει την εγγύηση ότι κάθε προϊόν ή υπηρεσία με το σήμα αυτό έχει κατασκευασθεί ή παρέχεται υπό τον έλεγχο μίας και μόνον επιχείρησης η οποία φέρει την ευθύνη για την ποιότητά τους (βλ. ΔΕΚ της 18ης Ιουνίου 2002, C-299/99, Phillips, σκέψη 30, ΔΕΚ της 30ης Νοεμβρίου 2004, C-16/2003, Peak Holding, σκέψη 39).

Ειδικότερα, ο δικαιούχος σήματος δύναται να απαγορεύσει τις παράλληλες εισαγωγές στην Ελλάδα προϊόντων, που έχουν διατεθεί στο εμπόριο κράτους μη μέλους της Ευρωπαϊκής

εφόσον το δικαστήριο της ουσίας έκρινε τελικά ως ορισμένη την αγωγή ή την ένσταση, αρκούμενο σε λιγότερα ή διαφορετικά στοιχεία από αυτά που απαιτεί ο νόμος. Με τον ίδιο λόγο ελέγχεται και το σφάλμα του δικαστηρίου της ουσίας να κρίνει ως αόριστη την αγωγή ή την ένσταση, αξιώνοντας για τη θεμελίωσή τους περισσότερα στοιχεία από όσα απαιτεί ο νόμος για τη θεμελίωση του ουσιαστικού δικαιώματος στο οποίο στηρίζονται. Πρόκειται και πάλι για παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου ως προς τη διαπίστωση νομικής δήθεν αοριστίας της αγωγής ή ένστασης. Επομένως, νομική είναι η αοριστία που συνδέεται με τη νομική εκτίμηση του εφαρμοστέου κανόνα ουσιαστικού δικαίου. Αντίθετα, η ποσοτική ή ποιοτική αοριστία της αγωγής, η οποία υπάρχει όταν δεν εκτίθενται στην αγωγή όλα τα στοιχεία που απαιτούνται κατά νόμο για τη στήριξη του αιτήματος της αγωγής, τα πραγματικά, δηλαδή, περιστατικά που απαρτίζουν την ιστορική βάση της αγωγής και προσδιορίζουν το αντικείμενο της δίκης, δημιουργεί λόγους ανάρεσης από τους αριθμούς 8 και 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔ (ΑΠ 1728/2014). Ειδικότερα, ο από το άρθρο 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ λόγος ανάρεσης ιδρύεται αν το δικαστήριο έκρινε ορισμένη και νόμιμη την αγωγή, λαμβάνοντας υπόψη αναγκαία για τη θεμελίωσή της και την περιγραφή του αντικείμενου της δίκης γεγονότα που δεν εκτίθενται σε αυτή ή εάν απέρριψε ως αόριστη ή μη νόμιμη την αγωγή, παραγνωρίζοντας εκτιθέμενα για τη θεμελίωσή της και την περιγραφή του αντικείμενου της δίκης γεγονότα, που με επάρκεια εκτίθενται σε αυτήν, ενώ ο από το άρθρο 559 αριθ. 14 ΚΠολΔ λόγος ανάρεσης ιδρύεται αν το δικαστήριο, παρά τη μη επαρκή έκθεση σε αυτήν των στοιχείων που είναι αναγκαία για τη στήριξη του αιτήματος της αγωγής, την έκρινε ορισμένη, θεωρώντας ότι αυτά εκτίθενται με επάρκεια ή αν παρά την επαρκή έκθεση των στοιχείων αυτών την απέρριψε ως αόριστη. Ο αναφετικός αυτός έλεγχος γίνεται με βάση την κυριαρχική εκτίμηση του δικογράφου της αγωγής από το δικαστήριο της ουσίας σε συνδυασμό, όμως και με τα εκτιθέμενα στο αγωγικό δικόγραφο (άρθρο 561§2 ΚΠολΔ).

Εν προκειμένω, με τον πρώτο λόγο (κατά το πρώτο σκέλος) της αίτησης ανάρεσης αποδίδεται στην πληττόμενη απόφαση η από το άρθρο 559 αριθ. 14 και 18 ΚΠολΔ (συνδυαστικά) αιτίαση ότι το Εφετείο παρά το νόμο δεν απέρριψε ως απαράδεκτη την αγωγή, δεδομένου ότι η ιστορική της βάση παρουσίαζε ποιοτική αοριστία ως προς την περιγραφή του αντικείμενου της διαφοράς (άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ). Συγκεκριμένα, ότι απέρριψε τον (προβληθέντα στον πρώτο βαθμό και παραδεκτός επαναφερθέντα στο Εφετείο με λόγο έφεσης) ισχυρισμό της ότι η αγωγή ήταν αόριστη ως προς την περιγραφή των προϊόντων, που προστατεύονται από τα σήματα της εναγούσας, διότι αναφερόταν γενικά σε κλάσεις σημάτων, χωρίς να προσδιορίζεται ποία ακριβώς προϊόντα (ανταλλακτικά) κατασκευής της εμπορευόταν χωρίς δικαίωμα η αναρρεσείουσα. Από την παραδεκτή επισκόπηση του δικογράφου της αγωγής (άρθρο 561 § 2 ΚΠολΔ) προκύπτει ότι η αναρρεσίβλητη επικαλέσθηκε ότι είναι δικαιούχος των προσδιοριζόμενων κοινοτικών και αλλοδαπών σημάτων, που διακρίνουν προϊόντα της κλάσης 12 (οχημάτια, μηχανήματα κινήσεως και εξαρτήματα αυτών) και εισάγονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση μέσω συγκεκριμένων απ' αυτήν δικτύων. Ότι η εναγομένη εισάγει στην Ελλάδα και διαθέτει στο εμπόριο χωρίς τη συγκατάθεσή της ανταλλακτικά μοτοσυκετών, που παρήχθησαν σε εργοστάσιό της στην Ταϊλάνδη, μεταξύ άλλων και μπουζί, προοριζόμενα για διάθεση αποκλειστικά στην αγορά της Ασίας και όχι της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δηλαδή ότι ενήργησε μη επιτρεπόμενη παράλληλη εισαγωγή, προσβάλλοντας τα εκ των ανωτέρω σημμάτων

Ένωσης (και ήδη του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου) από τον ίδιο ή με την συγκατάθεσή του, διότι δεν έχει αναλωθεί το δικαίωμα του, ήτοι παρέχεται στον δικαιούχο του σήματος η δυνατότητα να ελέγξει τη θέση σε πρώτη κυκλοφορία εντός του ΕΟΧ των φερόντων το σήμα προϊόντων, που δεν γίνεται ούτε από τον ίδιο, ούτε από πρόσωπο εξουσιοδοτημένο απ' αυτόν (π.χ. τον εξουσιοδοτημένο διανομέα, αντιπρόσωπο, ή τον αδειούχο χρήσης του σήματος), αλλά από τρίτο πρόσωπο (παράλληλο εισαγωγέα), που ενεργεί χωρίς τη συγκατάθεση του σηματούχου. Οι εν λόγω εισαγωγές λέγονται "παράλληλες" γιατί βαίνουν παράλληλα και ανταγωνίζονται αυτές, που γίνονται από τον ίδιο τον σηματούχο ή τα εξουσιοδοτημένα από αυτόν πρόσωπα. Κατά το ισχύον δίκαιο, η νομιμότητα των παράλληλων εισαγωγών εξαρτάται από το αν έχει αναλωθεί (εξαντληθεί) ή όχι το επί του σήματος δικαίωμα του σηματούχου. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 13 του Κανονισμού "Το δικαίωμα που παρέχει το κοινοτικό σήμα δεν επιτρέπει στον δικαιούχο να απαγορεύει τη χρήση του σήματος για προϊόντα που έχουν διατεθεί υπό το σήμα αυτό στο εμπόριο μέσα στην Κοινότητα, από τον ίδιο το δικαιούχο, ή με τη συγκατάθεσή του". Η διάταξη αυτή η οποία αποδίδει αντίστοιχο άρθρο των Οδηγιών 89/104/ΕΟΚ και 2008/95/ΕΚ (άρθρο 7) και του Καν. 40/94 (άρθρο 13) [βλ. και άρθρο 20 § 3 ν. 2239/1994 και ήδη 128 § 1 ν. 4072/2012], προβλέπει ότι η θέση σε κυκλοφορία του σηματοδοτημένου προϊόντος εξαντλεί το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού να θέσει το προϊόν σε κυκλοφορία (εξάντληση ή ανάλωση ή αποδυνάμωση της εξουσίας αυτής).

Συνεπώς, ο δικαιούχος έχει το δικαίωμα της πρώτης θέσης σε κυκλοφορία. Προϋπόθεση ανάλωσης του εν λόγω δικαιώματος είναι ότι το σηματοδοτημένο προϊόν τίθεται νόμιμα σε κυκλοφορία σε μια χώρα μέλος της ΕΕ, από το ίδιο το δικαίωχο ή με τη συγκατάθεσή του, οπότε δεν υπάρχει προσβολή της ουσίας. Συνακόλουθα τα δικαιώματα, που παρέχει το σήμα, αναλύονται μόνον εφόσον τα προϊόντα έχουν διατεθεί στο εμπόριο εντός της Κοινότητας (και εντός του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, αφότου άρχισε να ισχύει η Συμφωνία γι' αυτόν), για να υπάρχει δε συγκατάθεση, με την έννοια του άρθρου 7 § 1 της εν λόγω Οδηγίας και ήδη 13 του Κανονισμού, η τελευταία πρέπει να καλύπτει όχι γενικά τον λόγον, για τον οποίο προβάλλεται η ανάλωση, αλλά κάθε συγκεκριμένο πεδίο. Η εν λόγω συγκατάθεση μπορεί να είναι και οιωπηρή, όταν αυτή συνάγεται από στοιχεία και περιπτώσεις προγενέστερες, σύγχρονες ή μεταγενέστερες της, εκτός του ΕΟΧ, εμπορίας, οι οποίες εκτιμώμενες από το εθνικό δικαστήριο, εκφράζουν, κατά τρόπο βέβαιο, παράτηση του δικαιούχου από το δικαίωμα του να ανταναχθεί στην, εντός του ΕΟΧ, εμπορία. Δηλαδή, η συγκατάθεση του σηματούχου πρέπει να προκύπτει με τρόπο αναμφίβολο και από θετικές ενέργειες αυτού, όχι όμως από παραλείψεις ή από μηνη τη σιωπή του. Δεν ασκεί επιρροή η καλή πίστη του παράλληλου εισαγωγέα ή όποιου διαθέτει παράλληλα εισαγόμενα προϊόντα εντός ΕΟΧ. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι ο παράλληλος εισαγωγέας φέρει το βάρος απόδειξης του ισχυρισμού του, που συσταά ένσταση, είτε ότι υπάρχει συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος για διάθεση στο εμπόριο εντός ΕΟΧ, είτε ότι ο σηματούχος έθεσε προϊόντα του σε πρώτη κυκλοφορία εντός του ΕΟΧ και έτσι προκάλεσε ανάλωση του δικαιώματος του από το σήμα (βλ. αποφάσεις ΔΕΚ της 16ης Ιουλίου 1998, C-55/1996 Sillouett International Schmied GmbH & Co. KG, σκέψεις 17,18,26,31, ΔΕΚ της 1ης Ιουλίου 1999, C-173/1998, Sebago Inc και Ancienne Maison Dubois & Fils SA, σκέψεις 19-22, ΔΕΚ της 20ης Νοεμβρίου 2001, C-414/1999 έως C-416/1999, Ζίηο Davidoff SA, σκέψη 32, ΔΕΚ της 8ης Απριλίου 2003, C- 244/2000, Van Doren -v- Q. GmbH, σκέψεις 26 και 34, ΔΕΚ της

30ης Νοεμβρίου 2004, C-16/2003, Peak Holding, σκέψεις 34, 36-37, ΔΕΚ της 15ης Οκτωβρίου 2009, C-324/2008, Makro Zelfbedieningsgroothandel κλπ, σκέψεις 21 και 32, ΔΕΚ της 12ης Ιουλίου 2011, C-324/2009, L' Oreal SA κλπ, σκέψεις 59 και 60).

Με το δεύτερο σκέλος του ίδιου (πρώτου) λόγου η αναφερόμενα προσάπτει στην προσβαλλόμενη την από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ αίτηση ότι, αν και η αγωγή έπασχε από νομική αοριστία διότι δεν περιείχε τα αναγκαία για την πλήρωση του πραγματικού των εφαρμοσθέντων κανόνων δικαίου των άρθρων 9 και 13 του Κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου της 26.2.2009 "Για το κοινοτικό σήμα", εν τούτοις έκρινε νόμιμη την αγωγή και δεν την απέρριψε. Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι στην αγωγή δεν διαλαμβανόταν ισχυρισμός ότι (η ενάγουσα) "δεν έθεσε η ίδια σε κυκλοφορία τα προϊόντα της εντός του ΕΟΧ" ούτε ότι "είχε θέσει τα προϊόντα της σε κυκλοφορία στην Ταϊλάνδη και προοριζόταν να τεθούν σε αγοράς ασιατικών κρατών". Ωστόσο, η αίτηση αυτή δεν είναι βάσιμη διότι η επίκληση των προϋποθέσεων του άρθρου 13 του Κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου της 26.2.2009, δηλαδή των προϋποθέσεων αναλώσεως από το δικαιούχο του σήματος του δικαιώματός του για προστασία, που παρέχεται στον δικαιούχο κοινοτικού σήματος να ζητήσει προστασία αυτού κατ' άρθρο 9 του Κανονισμού κατά του παράλληλου εισαγωγέα, δεν αποτελεί αναγκαίο μέρος της ιστορικής βάσεως της αγωγής, αλλά μπορεί να στηριχτεί κατ' αυτής ένσταση την οποία ο ενάγονος (παράλληλος εισαγωγέας) οφείλει να επικαλεστεί και να αποδείξει. Και τούτο διότι, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες αιτιολογίες, ο παράλληλος εισαγωγέας φέρει το βάρος απόδειξης του ισχυρισμού του, που συνιστά ένσταση, είτε ότι υπάρχει συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος για διάθεση στο εμπόριο εντός ΕΟΧ, είτε ότι ο σηματούχος έθεσε προϊόντα του σε πρώτη κυκλοφορία, εντός του ΕΟΧ και έτσι προκάλεσε ανάλυση του δικαιώματος του από το σήμα. Επίσης, ο ισχυρισμός ότι η ενάγουσα "είχε θέσει τα προϊόντα της σε κυκλοφορία στην Ταϊλάνδη και προοριζόταν να τεθούν σε αγοράς ασιατικών κρατών", εκτός του ότι εμπεριέχεται στην αγωγή, όπου σαφώς αναφέρεται (σελ. 8) ότι τα εισαχθέντα από την εναγομένη στην Ελλάδα ανταλλακτικά μοτοσυκλετών είχαν παραχθεί σε εργοστάσιο της στην Ταϊλάνδη και προοριζόταν για αποκλειστική διάθεση στις ασιατικές αγορές, δεν περιλαμβάνεται στα πρωτεύοντα (αναγκαία) στοιχεία του άρθρου 9 του Κανονισμού αλλά προκύπτει για στοιχεία δευτερεύοντα, δυνάμει να προκύψουν και από τις αποδείξεις. Επομένως, ο λόγος αυτός και κατά το δεύτερο σκέλος του είναι αβάσιμος.

Κατά το άρθρο 281 ΑΚ, η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται, αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, το δικαίωμα ασκείται καταχρηστικά και όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου ή του δικαιοπαρόχου του που προηγήθηκε της άσκησης του δικαιώματος, σε συνδυασμό με την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε στο μεσοδιάστημα ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν, καθιστούν μη ανεκτή τη μεταγενέστερη άσκησή του, σύμφωνα με τις αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου για το δίκαιο και την ηθική, όπως προπάντων συμβαίνει όταν δημιουργήθηκε στον οφειλέτη η εύλογη πεποίθηση ότι τελικά δεν θα ασκηθεί το δικαίωμα, με αποτέλεσμα η μεταγενέστερη άσκησή του να προκαλεί επαχθείς για τον οφειλέτη συνέπειες και να εμφανίζεται έτσι αδικαιολόγητη ως υπερβαίνουσα προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Μόνη όμως η αδράνεια του δικαιούχου ή του δικαιοπαρόχου του για μακρό χρόνο, και πάντως

μικρότερο απ' αυτόν της παραγραφής, δεν αρκεί για να καταστήσει καταχρηστική την μετέπειτα άσκηση του δικαιώματος, ακόμη και όταν δημιουργήσε στον οφειλέτη εύλογα την πεποίθηση ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα ή ότι δεν πρόκειται πλέον να ασκηθεί, αλλά απαιτείται να συντρέχουν επιπλέον ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, προερχόμενες κυρίως από τη συμπεριφορά των μερών και σε αιτιώδη μεταξύ τους συνάφεια ευρισκόμενες, με βάση τις οποίες, καθώς και την αδράνεια του δικαιούχου, η μεταγενέστερη άσκηση του δικαιώματος, που τείνει σε ανατροπή της κατάστασης, που δημιουργήθηκε υπό τις παραπάνω ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε για μακρό χρόνο, να εξέρχεται των ορίων που επιβάλλει η διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ. Δεν είναι πάντως απαραίτητο η επηρεαζόμενη από το δικαίωχο ανατροπή της διαμορφωμένης αυτής κατάστασης να προκαλεί αφορήτες ή δυσβάστακτες συνέπειες στον οφειλέτη, αλλά αρκεί να έχει και απλώς δυσμενείς επιπτώσεις στα συμφέροντά του (ΟΛΑΠ 8/2001, 7/2002, 33/2005, ΑΠ 613/2008, 701/2009). Γίνεται, δηλαδή, σε τελική ανάλυση στάθμιση των αντίθετων συμφερόντων των μερών και προκρίνονται εκείνα τα συμφέροντα που παρουσιάζουν τη μεγαλύτερη σπουδαιότητα για την κοινωνική τάξη και ευρυθμία (ΑΠ 1321/2011, 1507/2011). Κατά την έννοια αυτή, η καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος οφείλεται ειδικότερα στην αποδυνάμωσή του η οποία είναι ασφαλώς νοητή και όταν πρόκειται για δικαίωμα στο σήμα. Έτσι το δικαίωμα στο σήμα αποδυναμώνεται και η άσκησή του είναι πλέον καταχρηστική κατά το άρθρο 281 ΑΚ, όταν ο δικαιούχος του σήματος, παρόλο που γνώριζε την προσβολή του, αδράνησε για μακρό χρόνο να αντιδράσει, συντρέχουν δε ειδικές περιστάσεις από τις οποίες συνάγεται αφενός μεν η ανοχή του δικαιούχου και η εδιοικυρία εύλογης προσδοκίας στον αντιποιοιόμενο το σήμα ότι ο δικαιούχος και στο μέλλον δεν θα αντιδράσει και δεν θα ασκήσει πλέον το δικαίωμά του, αφετέρου δε η δημιουργία κατάστασης άξιας προστασίας, η ανατροπή της οποίας θα έχει επαχθείς συνέπειες για τον αντιποιοιόμενο το σήμα (ΑΠ 1724/2014). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 559 αριθ. 8 περ. β' ΚΠολΔ, ιδρύεται λόγος αναιρέσης της απόφασης και αν το δικαστήριο παρά το νόμο δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Πράγματα, κατά την έννοια της διάταξης αυτής, είναι οι αυτοτελείς ισχυρισμοί των διαδίκων, που συγκροτούν την ιστορική βάση και επομένως θεμελιώνουν το αίτημα της αγωγής, ένστασης ή αντένστασης και όχι οι ισχυρισμοί που αποτελούν άρνηση της αγωγής ή επιχειρήματα νομικά ή πραγματικά τα οποία αντλούνται από το νόμο ή από την εκτίμηση των αποδείξεων. Δε στοχευοετείται όμως ο λόγος αυτός αν ο ισχυρισμός, που δεν λήφθηκε υπόψη, είναι μη νόμιμος και συνεπώς δε θεωρείται ουσιώδης, αφού δεν ασκεί επίδραση στην έκβαση της δίκης (ΑΠ 448/2006).

Εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση για τη βασιμότητα της αγωγής και των προβληθέντων από την εναγομένη ισχυρισμών, μεταξύ των οποίων και η ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος, δέχθηκε τα ακόλουθα: "Η εφεσίβλητη αλλοδαπή εταιρεία, με έδρα το ... της Ιαπωνίας, δραστηριοποιείται στον τομέα της βιομηχανικής παραγωγής και εμπορίας μηχανοκίνητων προϊόντων και μηχανών εν γένει, μηχανών κίνησης σε αέρα και θάλασσα, όπως ενδεικτικά αυτοκινήτων, μοτοσυκλετών, σκαφών θαλάσσης και εξωλέμβιων μηχανών, γεωργικών ελκυστήρων κλπ. Είναι δικαιούχος: α) του με αριθμό ... κοινοτικού σήματος "..." με απεικόνιση, που καταχωρίσθηκε στις1998 στο μητρώο κοινοτικών σημάτων και διακρίνει, μεταξύ άλλων, οχήματα,

μηχανήματα κινήσεως στην ξηρά, στον αέρα ή στο νερό, μέρη και εξαρτήματα για τα προαναφερόμενα είδη, β) του με αριθμό ... κοινοτικού σήματος "..." με απεικόνιση, που καταχωρίσθηκε στις2002 στο μητρώο κοινοτικών σημάτων και διακρίνει, μεταξύ άλλων, οχήματα, μηχανήματα κινήσεως στην ξηρά, στον αέρα ή στο νερό, μέρη και εξαρτήματα για τα προαναφερόμενα είδη, γ) του με αριθμό ... κοινοτικού σήματος "..." με απεικόνιση που καταχωρίστηκε στις2004 στο μητρώο κοινοτικών σημάτων και διακρίνει, μεταξύ άλλων, οχήματα, μηχανήματα κινήσεως στην ξηρά, στον αέρα ή στο νερό, μέρη και εξαρτήματα για τα προαναφερόμενα είδη, δ) του με αριθμό ... κοινοτικού σήματος "..." με απεικόνιση, που καταχωρίστηκε στις1998 στο μητρώο κοινοτικών σημάτων και διακρίνει, μεταξύ άλλων, οχήματα, μηχανήματα κινήσεως στην ξηρά, στον αέρα ή στο νερό, μέρη και εξαρτήματα για τα προαναφερόμενα είδη, ε) του με αριθμό ... κοινοτικού σήματος σε σχήμα ... με έγχρωμη απεικόνιση, που καταχωρίστηκε στις2002 μητρώο κοινοτικών σημάτων και διακρίνει, μεταξύ άλλων, οχήματα, μηχανήματα κινήσεως στην ξηρά, στον αέρα ή στο νερό, μέρη και εξαρτήματα για τα προαναφερόμενα είδη, και στ) του με αριθμό ... κοινοτικού "..." με απεικόνιση, που καταχωρίστηκε στις2001 στο μητρώο κοινοτικών σημάτων και διακρίνει, μεταξύ άλλων, οχήματα, μηχανήματα κινήσεως στην ξηρά, στον αέρα ή στο νερό, μέρη και εξαρτήματα για τα προαναφερόμενα είδη. Επίσης, η ενάγουσα είναι δικαιούχος των με αριθμούς ..., ..., ... και ... κοινοτικών σημάτων "..." με απεικόνιση και του με αριθμό ... κοινοτικού σήματος "..." με απεικόνιση, καθώς και των με αριθμούς .../1992, .../1990, .../1995, .../1995 και .../1998 αλλοδαπών σημάτων με απεικόνιση, προς διάκριση προϊόντων της ίδια με τα ανωτέρω κοινοτικά σήματα κλάσης (12), καταχωρισθέντων στο ελληνικό μητρώο, κατόπιν αντίστοιχων δηλώσεων κατάθεσης στο τμήμα Καταθέσεων Σημάτων του τότε Υπ. Εμπορίου που έχουν γίνει δεκτές. Τα προϊόντα της εισάγονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση από αυτήν μέσω εγκεκριμένων από αυτήν δικτύων, ειδικότερα δε στην Ελλάδα εισάγονται και διατίθενται από τον όμιλο επιχειρήσεων "...". Επίσης, δηλώνει ότι δύναται να εισαχθούν και να κυκλοφορήσουν στην ελληνική αγορά προϊόντα της και από ανεξάρτητους εμπόρους, εκτός επίσημου δικτύου, υπό την προϋπόθεση ότι έχουν εισαχθεί στην Ελλάδα ή σε οποιαδήποτε άλλη χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης από αυτήν ή με τη συγκατάθεση της. Πери τον Σεπτέμβριο του έτους 2011, η εφεσίβλητη διαπίστωσε ότι η εκκαλούσα εταιρεία, η οποία λειτουργεί κατάστημα εμπορίας ανταλλακτικών και αξεσουάρ μοτοσυκλετών στη ..., εισάγει και πωλεί προϊόντα (ανταλλακτικά μοτοσυκλετών) που φέρουν το σήμα της και ειδικότερα μπουζί μοτοσυκλετών α οποία παρήχθησαν σε εργοστάσιο της στην Ασία και συγκεκριμένα στην Ταϊλάνδη και προοριζόταν από αυτή για διάθεση αποκλειστικά στην ασιατική αγορά και όχι στις αγορές των χωρών του ευρωπαϊκού οικονομικού χώρου και ότι επομένως η εκκαλούσα εισήγαγε από την Ασία στην ελληνική αγορά τα προϊόντα της αυτά χωρίς τη συγκατάθεση της. Ακολούθως, απήνυθε στην τελευταία την από 23.09.2011 εξώδικη δήλωση της, η οποία επιδόθηκε την 28.09.2011, με την οποία της γνωστοποιούσε ότι πραγματοποιεί μη επιτηρηόμενες από το κοινοτικό δικαίο παράλληλες εισαγωγές, ήτοι εισαγωγές προϊόντων που προοριζόταν για χώρες εκτός του ΕΟΧ και εισήχθησαν στην Ελλάδα χωρίς τη συγκατάθεση της, και την καλούσε να παύσει να το κάνει. Εκείνη απάντησε με την από 10.10.2011 εξώδικη δήλωση της, η οποία επιδόθηκε την 14.10.2011, με την οποία δήλωσε ότι (κατά την άποψη της) νομίμως εισάγει γνήσια ανταλλακτικά της στα πλαίσια του υγιούς ανταγωνισμού, ότι δεν βλέπεται τη φήμη της και ότι αντίθετα η εφεσίβλητη προσπαθεί αθέμιτα να ελέγξει τις τιμές των προϊόντων της διά

του επίσημου διανομέα της. Τα παραπάνω ομολόγησε η εκκαλούσα με τις προτάσεις της ενώπιον τόσο του πρωτοβαθμίου όσο και του παρόντος δικαστηρίου και συγκεκριμένα το γεγονός ότι εισάγει προϊόντα της ήδη εφεσίβλητης από χώρες εκτός του ΕΟΧ τούτο δε κατατέθηκε με σαφήνεια και από το μάρτυρα Κ.Κ., που εξετάσθηκε με επιμέλεια της στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, άλλωστε ούτε η εφεσίβλητη το αμφισβήτησε αυτό στα δικόγραφα της. Όμως η εκκαλούσα τόσο πρωτοδικώς, όσο και ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, προέβαλε τον ισχυρισμό περί διεθνούς ανάλωσης του δικαιώματος της εφεσίβλητης στο σήμα, καθόσον αναφέρει ότι εισάγει γνήσια ανταλλακτικά δικυκλων που φέρουν μεταξύ άλλων, το σήμα της τελευταίας, δίχως ν' αποκρίνεται την προέλευσή τους στον καταναλωτή και ότι μια τέτοια ενέργεια είναι σύνομη από άποψη εθνικού και κοινοτικού δικαίου, καθότι το δικαίωμα στο σήμα δεν επιτρέπει στην εφεσίβλητη ν' απαγορεύει τη χρήση του για προϊόντα που έχουν διατεθεί με το σήμα αυτό στο εμπόριο από την ιδίαν ή με τη συγκατάθεση της. Ο ισχυρισμός αυτός, ο οποίος εν προκειμένω συνιστά λόγο έφεσης, είναι νόμιμος αβάσιμος, διότι, σύμφωνα με τη νομική σκέψη στην αρχή της παρούσας απόφασης, το ΔΕΕ έχει αποφανθεί παγίως ότι η ανάλωση του περιεχομένου στον δικαιούχο του σήματος δικαιώματος, επέρχεται μόνο στις περιπτώσεις που τα προϊόντα διατέθηκαν στο εμπόριο εντός του ΕΟΧ και συνεπώς ο δικαιούχος έχει τη δυνατότητα να εμπορεύεται τα προϊόντα του εκτός ΕΟΧ συνενάγεται ανάλωση των δικαιωμάτων του εντός ΕΟΧ. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που δέχθηκε τα ίδια και απέρριψε τον ως άνω ισχυρισμό της ήδη εκκαλούσας, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και ο περί το αντιθέτω λόγος της έφεσης είναι αβάσιμος. Εξάλλου, ο ισχυρισμός της εκκαλούσας, τον οποίο προέβαλε ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και επαναφέρει στο παρόν Δικαστήριο, ως λόγο έφεσης, περί σωτηρής συγκατάθεσης της εφεσίβλητης για εμπορία εντός του ΕΟΧ προϊόντων φερόντων το σήμα της, τα οποία προηγούμενος είχαν τεθεί στο εμπόριο εκτός του ΕΟΧ, από την ίδια, ή με τη συγκατάθεσή της, υπό την έννοια ότι παρέλειψε ενουσιείδητα, επί ένδεκα τουλάχιστον έτη να προσφύγει σε δικαστική προστασία επί δικαιώματος επί των σημάτων της και κατ' επέκταση σε αποκλεισμό των παράλληλων αυτών εισαγωγών, δεν αποδείχθηκε από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα. Ειδικότερα δεν αποδείχθηκε ότι η εφεσίβλητη ανέχθηκε τις παράλληλες εισαγωγές των συγκεκριμένων ανταλλακτικών "μπουζί" για μοτοσυκλές, που φέρουν το σήμα της, που εισήχθησαν από την Ταϊλάνδη, ήτοι από χώρα εκτός ΕΟΧ, αφού ολόκληρος προέκυψαν στοιχεία, η αποδείχθηκαν περιστάσεις προγενέστερες, σύγχρονες ή μεταγενέστερες της εκτός του ΕΟΧ εμπορίας, οι οποίες να εκφράζουν κατά τρόπο βέβαιο, αδιαμφισβήτητο και καταφατικό, παραίτησή της από το δικαίωμα της να ανταγωνίσει στην εντός του ΕΟΧ εμπορία των ως άνω προϊόντων της, ενόψει και του ότι η σωτηρή συγκατάθεση δεν μπορεί να προκύπτει από απλή σιωπή του δικαιούχου του σήματος, πολύ περισσότερο όμως δεν αποδείχθηκε γνώση της εφεσίβλητης αναφορικά με την εισαγωγή εντός της αγοράς κράτους του ΕΟΧ των συγκεκριμένων ως άνω σηματοδοτούμενων προϊόντων της, ώστε να παράσχει περαιτέρω, έστω σωτηρής τη συγκατάθεση της στη διάθεση στο εμπόριο εντός του ΕΟΧ των προϊόντων αυτών. Κατά λογική ακολουθία αβάσιμος ως αναπόδεδίκτης είναι και ο ισχυρισμός της εκκαλούσας περί αποδυνάμωσης, άλλως καταχρηστικής άσκησης της αγωγικής αξιώσεως της εφεσίβλητης, που προέβαλε και πρωτοδικώς η ήδη εκκαλούσα και τον οποίο επαναφέρει στο παρόν Δικαστήριο, ως λόγο έφεσης, καθότι δεν αποδείχθηκαν πραγματικά περιστατικά τέτοια που να υποδηλώνουν συμπεριφορά της εφεσίβλητης ενάγουσας, ικανή να δημιουργήσει στην αντίδικη της την εύλογη πεποίθηση ότι δεν

πρόκειται να ασκήσει το ένδικο δικαίωμα της, ενόψει του ότι μόνη η μακροχρόνια αδράνεια του δικαιούχου να ασκήσει το δικαίωμα του, δεν καθιστά την άσκηση του δικαιώματος του καταχρηστική και δη δεν αποδείχθηκαν πρόσθετα περιστατικά εξ αιτίας της συμπεριφοράς της εφεσίβλητης, τα οποία να δημιούργησαν στην εκκαλούσα την πεποίθηση ότι αυτή δεν πρόκειται ν' ασκήσει τέτοιο δικαίωμα, στοιχείο αναγκαίο για τη δημιουργία και διατήρηση επί σειρά ετών συγκεκριμένων κατάστασης, η αναδρομική ανατροπή της οποίας θα είναι οικονομικά υπέρμετρα επαχθής για την εκκαλούσα. Αντίθετα, η εκκαλούσα - εναγομένη, με την παράλληλη εισαγωγή και διάθεση (πώληση) στην ελληνική αγορά γνησίων σηματοδοτούμενων προϊόντων της εφεσίβλητης - ενάγουσας από χώρα εκτός του ΕΟΧ, χωρίς τη συγκατάθεση της, τα οποία είχαν τεθεί σε πρώτη κυκλοφορία από την σηματούχο στην Ταϊλάνδη και προοριζόταν να διατεθούν σε αγορές ασιατικών χωρών, προσέβαλε τις εξουσίες που παρέχει το αποκλειστικό δικαίωμα της επί του σήματος, παραβιάζοντας τις διατάξεις των άρθρων 4 § 1, 18 §§ 1 και 3 σε συνδυασμό και με τη διάταξη 26 § 1 εδ. α' του ν. 2239/1994 σε συνδυασμό και με τις διατάξεις των άρθρων 9 §§ 1 και 3 περ. γ' και 13 § 1 του Κανονισμού 207/2009 ΕΚ παρέχοντας στην εφεσίβλητη τη δυνατότητα να εναντιωθεί στη χρήση των σημάτων της από την εκκαλούσα και να ελέγξει την πρώτη διάθεση στο εμπόριο των φερόντων το σήμα προϊόντων της εντός του ΕΟΧ, απαγορεύοντας την, χωρίς τη συγκατάθεσή της, εισαγωγή των προϊόντων αυτών που διατέθηκαν στο εμπόριο σε αγορά τρίτου, εκτός του ΕΟΧ κράτους, δοθέντος ότι, η διάθεση στην αγορά των σηματοδοτημένων προϊόντων εκτός ΕΟΧ δεν συνεπάγεται ανάλωση του δικαιώματος της ν' αντιταχθεί στην εισαγωγή των προϊόντων της αυτών εντός του ΕΟΧ που γίνεται χωρίς τη συγκατάθεση της. Το ότι θίγονται με τον τρόπο αυτό οικονομικά συμφέροντα τρίτων και εν προκειμένω της εκκαλούσας, όπως αυτή ισχυρίζεται, δεν μπορεί από μόνο του το γεγονός αυτό και αληθές υποτιθέμενο, να καταστήσει καταχρηστική την άσκηση του επιδικίου δικαιώματος της εφεσίβλητης, κατ' άρθρο 281 ΑΚ. Τέλος, από τα ίδια αποδεικτικά μέσα, αποδείχθηκε ότι η εφεσίβλητη, με το να μην θέσει η ίδια ή πρόσωπο εξουσιοδοτημένο από αυτήν, σε πρώτη κυκλοφορία τα ανωτέρω σηματοδοτημένα προϊόντα της, εντός του ΕΟΧ, επιλέγοντας τον τόπο, το χρόνο, και τις ακριβείς και συμμέρουςες γι' αυτή οικονομικές και λοιπές συνθήκες της αγοράς, απώλεσε τη δυνατότητα να επωφεληθεί της οικονομικής αξίας του σήματος της επ' αυτών, με αποτέλεσμα να βλαβεί η επενδυτική λειτουργία του σήματος της". Με βάση δε τις παραδοχές αυτές, απέρριψε τους λόγους της έφεσης της εναγομένης, μεταξύ των οποίων και την ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως του ένδικου δικαιώματος, επικυρώνοντας την πρωτόδικη απόφαση. Η αναρreseίousα με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου της αιτήσεως αναρreseως αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολδ αίτηση ότι για τον έλεγχο της βασιμότητας της ενστάσεως καταχρηστικής ασκήσεως του ένδικου δικαιώματος δεν έλαβε υπόψη τους εξής ουσιώδεις αυτοτέλεις πραγματικούς ισχυρισμούς, που παραδεικνύει είχε προτείνει για τη θεμελίωση της ανωτέρως ενστάσεως: α) Ότι, εφόσον τα διατεθέντα απ' αυτήν ανταλλακτικά ήταν γνήσια, δεν θίχθηκε κατ' ουσίαν η εγγυητική λειτουργία των σημάτων της αναρreseίβλητης. β) Ότι ο σκοπός στον οποίο απέβλεπε η άσκηση της ένδικης αγωγής δεν ήταν η διαφύλαξη της εγγυητικής λειτουργίας των σημάτων, ούτε η προστασία κάποιου άλλου αξίου συμφερόντος της, αλλά η αποκόμιση αθέμιτου κέρδους σε βάρος του υγιούς ανταγωνισμού με την απαγόρευση της διαθσεως γνησίων προϊόντων της εκτός δικτύου από μη ελεγχόμενους τρίτους, επιβάλλοντας μονοπωλιακές συνθήκες. γ) Ότι εμπορεύεται τα

ανταλλακτικά αυτά επί 12 έτη με την απόλυτη γνώση και ανοχή της αναρreseίβλητης. Από τους ως άνω πραγματικούς ισχυρισμούς, ο τελευταίος (δηλαδή η επί συνεχή 12 έτη προσβολή των σημάτων εν γνώσει και με την ανοχή του δικαιούχου) κρίνεται κατ' αρχάς ουσιώδης, αφού κατά τα προαναφερόμενα το δικαίωμα στο σήμα αποδυναμώνεται και η άσκησή του είναι πλέον καταχρηστική κατά το άρθρο 281 ΑΚ, όταν ο δικαιούχος του σήματος, παρόλο που γνώριζε την προσβολή του, αδράνησε για μακρό χρόνο να αντιδράσει, συντρέχουν δε ειδικές περιστάσεις από τις οποίες συνάγεται αφενός μεν η ανοχή του δικαιούχου και η δημιουργία εύλογης προσδοκίας στον αντιποιούμενο το σήμα ότι ο δικαιούχος και στο μέλλον δεν θα αντιδράσει και δεν θα ασκήσει πλέον το δικαίωμά του, αφετέρου δε η δημιουργία κατάστασης άξιας προστασίας, η ανατροπή της οποίας θα έχει επαχθείς συνέπειες για τον αντιποιούμενο το σήμα. Ωστόσο, το Εφετείο έλαβε υπόψη τον ισχυρισμό αυτό και τον απέρριψε ως αβάσιμο δεχόμενο ότι "δεν αποδείχθηκε γνώση της εφεσίβλητης αναφορικά με την εισαγωγή εντός της αγοράς κράτους του ΕΟΧ των συγκεκριμένων ως άνω σηματοδοτούμενων προϊόντων της, ώστε να παράσχει περαιτέρω, έστω σωτηρώς τη συγκατάθεσή της στη διάθεση στο εμπόριο εντός του ΕΟΧ των προϊόντων αυτών". Επίσης, για το χρόνο γνώσεως δέχθηκε ότι "περί τον Σεπτέμβριο του έτους 2011, η εφεσίβλητη διαπίστωσε ότι η εκκαλούσα εταιρεία, η οποία λειτουργεί κατάστημα εμπορίας ανταλλακτικών και αξεσουάρ μοτοσυκλετών στη ..., εισάγει και πωλεί προϊόντα (ανταλλακτικά μοτοσυκλετών) που φέρουν το σήμα της και ειδικότερα μοτοζι μοτοσυκλετών...". Περαιτέρω, οι άλλοι δύο ως άνω πραγματικοί ισχυρισμοί, αληθείς υποτιθέμενοι, δεν είναι ικανοί να θεμελιώσουν, μόνοι αυτά ή συνδυαστικά με όσα έγιναν δεκτά από το Εφετείο, προφανή υπέρβαση των ορίων, που διαγράφει το άρθρο 281 ΑΚ για την άσκηση ενός δικαιώματος, διότι δεν συνιστούν συμπεριφορά της δικαιούχου (αναρreseίβλητης) απευθυνόμενη στην αντιποιούμενη το σήμα (αναρreseίousα), που οδηγεί στη δημιουργία εύλογης προσδοκίας στην τελευταία ότι και στο μέλλον δεν θα αντιδράσει και δεν θα ασκήσει πλέον το δικαίωμά της. Ούτε πάλι οδηγούν στη δημιουργία κατάστασης άξιας προστασίας, η ανατροπή της οποίας θα έχει επαχθείς συνέπειες για την αντιποιούμενη το σήμα αναρreseίousα. Και τούτο διότι, και αν ακόμη δεν θίγεται η εγγυητική λειτουργία των σημάτων της αναρreseίβλητης λόγω της γνησιότητας των ανταλλακτικών, θίγεται κατά τις παραδοχές της απόφασης η επενδυτική λειτουργία αυτών και ειδικότερα "με το να μην θέσει η ίδια ή πρόσωπο εξουσιοδοτημένο από αυτήν, σε πρώτη κυκλοφορία τα ανωτέρω σηματοδοτημένα προϊόντα της, εντός του ΕΟΧ, επιλέγοντας τον τόπο, το χρόνο, και τις ακριβείς και συμμέρουςες γι' αυτή οικονομικές και λοιπές συνθήκες της αγοράς, απώλεσε τη δυνατότητα να επωφεληθεί της οικονομικής αξίας του σήματος της επ' αυτών, με αποτέλεσμα να βλαβεί η επενδυτική λειτουργία του σήματος της". Περαιτέρω, η επιδίωξη μονοπωλιακών συνθηκών στην αγορά για τα ανταλλακτικά της δικαιούχου με την επίτευξη μεγαλύτερων κερδών δεν μπορεί να θεμελιώσει την αξιούμενη από το άρθρο 281 ΑΚ προφανή υπέρβαση των ορίων ασκήσεως ενός δικαιώματος διότι ένα τέτοιο αποτέλεσμα εντάσσεται στα νόμιμα όρια ελέγχου της κυκλοφορίας εντός ΕΟΧ των φερόντων τα εν λόγω σήματα προϊόντων. Ειδικότερα, το δικαίωμα του δικαιούχου του σήματος να ελέγξει τη θέση και την πρώτη κυκλοφορία εντός ΕΟΧ των προϊόντων του, η οποία γίνεται αυθαίρετα από τρίτον παράλληλο εισαγωγέα και όχι από τον ίδιο ή από εξουσιοδοτημένο πρόσωπο, προκειμένου να διασφαλιστούν όλες οι λειτουργίες και ωφέλειες εκ του σήματος, δεν μπορεί να καταστήσει καταχρηστική την άσκηση ενός τέτοιου δικαιώματος, έστω και αν θίγονται οικονομικά συμφέροντα τρίτων. Επομένως, οι

ισχυρισμοί αυτοί, αφού δεν είναι ικανοί να θεμελιώσουν την εφαρμογή του άρθρου 281 ΑΚ, δεν ασκούν επίδραση στην έκβαση της δίκης και γι' αυτό δεν θεωρούνται ουσιώδεις, με αποτέλεσμα από τη μη λήψη υπόψη να μη ιδρύεται ο από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολδ λόγος αναίρεσης. Κατ' ακολουθίαν αυτών, ο δεύτερος λόγος κατά το πρώτο σκέλος του είναι αβάσιμος.

Τέλος, ενόψει των ανωτέρω παραδοχών, ο από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 ΚΠολδ προσβαλλόμενος λόγος (δευτέρος κατά το δεύτερο σκέλος του) είναι αβάσιμος διότι, έτσι που έκρινε και με αυτά που δέχτηκε το Εφετείο, του οποίου το αποδεικτικό πόρισμα εκτίθεται επαρκώς αιτιολογημένα, δεν παραβίασε την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 281, ΑΚ την οποία ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν σπέρησε την απόφασή του νόμιμης βάσης, αφού από το αιτιολογικό αυτής προκύπτουν σαφώς όλα τα περιστατικά τα οποία είναι αναγκαία για την κρίση του δικαστηρίου στη συγκεκριμένη περίπτωση περί της αβασιμότητας της εν λόγω ενστάσεως, ενώ έχει τις αναγκαίες αιτιολογίες οι οποίες είναι σαφείς και πλήρεις ως προς το νομικό χαρακτηρισμό των περιστατικών, που έγιναν δεκτά και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Κατόπιν τούτων, η ένδικη αίτηση αναίρεσεως πρέπει να απορριφθεί και να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα της αναρreseίβλητης, που κατέθεσε προτάσεις, σε βάρος της αναρreseίousας λόγω της ήττας της (άρθρα 176, 183 ΚΠολδ). Τέλος, πρέπει να διαταχθεί η εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του κατατεθέντος για την άσκηση της αίτησης αναίρεσεως παραβόλου (άρθρο 495 παρ. 4 ΚΠολδ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 1η Δεκεμβρίου 2015 αίτηση της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία "... " για αναίρεση της υπ' αριθ. 388/2015 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης.- Επιβάλλει στην αναρreseίousα τα δικαστικά έξοδα της αναρreseίβλητης τα οποία προσδιορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων πετακοσίων ευρώ (2.700) ευρώ.

Διατάσσει την εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του κατατεθέντος, για την άσκηση της ένδικης αίτησης αναίρεσεως, παραβόλου.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 28 Νοεμβρίου 2017.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 9 Ιανουαρίου 2018.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ